

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 622

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ			
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ				ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10			
Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—	Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ ἈΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ, (τέλος).—		Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.			
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50	Henri de Foville: Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ.— Γεωργίου Προδέλ:					
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.— Ἐδ-					
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—	μόνδου δὲ Ἀμίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ (τέλος).— ΕΝ Τῇ ΑΜΑ-					
		ΞΗ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.					

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Προσεκάλεσεν ἰατρὸν, ὅστις ἐξετάσας τὸν ἀσθενῆ, ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν. Μόλις ὁ ἰππότης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, διέταξε νὰ ζητήσωσι τὴν βαρωνίδα. Ὁ ἰατρὸς ἤκουσε τὴν διαταγὴν ταύτην.

— Τί σὰς συνέβη; ἠρώτησε τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ κύριος Διλό τῷ διηγήθη, ὅτι ἰδὼν κύνα πληγωμένον ἐλιποθύμησεν.

— Τίποτε ἄλλο; ἠρώτησε πάλιν ὁ ἰατρὸς.

— Τίποτε.

— Τί αἰσθάνεσθε;

— Πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

— Θὰ εἴσθε πάρα πολὺ εὐαίσθητος.

— Φαίνεται. Μήπως, ἰατρέ, διατρέχω κίνδυνον;

— Ὅχι. Ποῖον εἶνε τὸ ἔτμον, τὸ ὁποῖον περιμένετε;

— Γυνή.

— Τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε;

— Ὡ! ναί, ἰατρέ,

— Καλὰ. Ἀναπαυθῆτε ὀλίγον ἕως ὅτου ἔλθῃ.

Ὁ ἰατρὸς ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ περιέμενεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ βαρωνὶς ἐμελλε νὰ διέλθῃ. Αὕτη ἐφάνη μετὰ τινὰς στιγμὰς ὠρὰ καὶ τέταραγμένη.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἑντρομος.

— Ἀγαπᾶτε τὸν ἰππότην, κυρία; τῇ εἶπεν ὁ ἰατρὸς.

— Ναί, κύριε.

— Τὸν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ;

— Πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις αὗται;

— Διότι θὰ συνέβῃ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἰπποῦ κἄτι παράδοξον. Ἡ θῆα πληγέντος κυνός, ὅσῳ εὐαίσθητος καὶ ἂν εἴνε τις, δὲν ἐπιφέρει συνήθως ἀσθένειαν, ὅπως ἐκείνην ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁ κύριος Διλό προσεβλήθη.

— Εἶνε λοιπὸν σοβαρὰ ἡ ἀσθένειά σου;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, κυρία. Γνωρίζετε συμβᾶν τι τοῦ βίου του;

— Ναί, κύριε.

Καὶ ἡ βαρωνὶς ἀφηγήθη ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰπποῦ.

— Καὶ λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρὸς διὰ σοβαρὰς φωνῆς... Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὸν ἔζητε.

— Διὰ τί; Θεέ μου!

— Διότι ὁ Βαλεντίνος τῷ ἀπέδωκε τὴν καρδίαν του, ἀρ' οὐ ὑπέφερε πολλὰ. Ὁ ἰππότης ἔχει ἀνευρισμὸν καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Θεέ μου! εἶμαι ἐπικατάρτος! ἐκράυγασεν ἡ βαρωνὶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ ἰπποῦ λέγουσαν·

— Εἴσθε; ἐκεῖ, σὰς ἤκουσα βαρωνίς! Ἐλθετε, σὰς ἐκτενέω.

Δὲν ὑπάρχουσι δυνάμεις ἀνθρώπιναι, αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι γυναῖκα, ἥτις προσκαλεῖται οὕτως ὑπ' ἐκείνου ὃν ἀγαπᾷ.

Ἡνοῖξε τὴν θύραν καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

Ὁ ἰππότης ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας, κραυγάζων·
— Πόσον εἴσθε καλὴ! Ἐπειτα ἡ ὄψις του ἐφωτίσθη δι' οὐρανίου μειδιάματος καὶ ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μετ' ἀναστεναγμοῦ ἀνεκράστου χαρὰς ψιθυρίζων·

— Πτωχό μου σκυλάκι!

— Τί σὰς εἶπον, κυρία! εἶπεν ὁ ἰατρὸς θέτων τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἰπποῦ.

Τέλος ἡ παράδοξος αὕτη καρδία εἶχε παύσῃ, πάλλουσα καὶ ὁμως θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὁ ἰππότης εἶχεν ἀποκοιμηθῇ· τὸν ἀπέτρεπε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην.

Τώρα ἡ βαρωνὶς εἶνε γῆραια γυνὴ μὲ λευκάς τρίχας, ὀλίγον παραλυτικὴ, ἀλλὰ χαρίεσσα ἀκόμη καὶ ἥτις δεικνύουσα ἐντὸς ἀργυροῦ κιβωτίου μερικὰ ξηρὰ ἄνθη, διηγεῖται εἰς τὸν